

H

HERBA. Per a *herbei*: l'ètimon HERBĒTŪLUM (> ERBECLLŪ) no és un mot romànic més o menys hipotètic, encara que evident, sinó comprovat inequívocament per una forma occitana, i testificada en una zona gascona, el Comenge, immediata a la Vall d'Aran i el Pallars: Sant Gaudens «*erbeil*: herbette, p e l o u s e» (Dupleich, *cf.* l'article *ERBA* del meu *PVAranGc*). Altrament en català mateix *herbei* no és pertot el nom de la gespa, fr. *gazon*, al. *rasen*, angl. *lawn-grass*, cast. *césped*, sinó també designació col·lectiva del gran HERBĒTUM, en un lèxic tan conservador com el pirinenc de Verdaguer: «Lo Pla de Beret és l'*herbey* més gran d'aquestes

montanyes: té dues hores de llarch y una d'ample» (*Exc. i Viatges* 30.5). Recordem que *Beret* ve del col·lectiu VĪRETUM 'planúria de verd'.

HÒRREU, del ll. HORRIDUS. El fem. *orra* l'usava el rossellonès JSebPons per 'tosca, de tacte aspre': «a Illa, els pomers --- ne teníem un flotó en un prat --- La poma-terra s'hi ofería en abundosa fruitada. Encara que fos *orra* de pell --- era finament ensucrada --- una poma-gel --- la poma del ciri ---» JSebPons (*Set Sivelles* 4).